

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 73/2026
03.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Јанчића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К 437/22 од 17.12.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 32/25 од 29.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Јанчића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К 437/22 од 17.12.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 32/25 од 29.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 437/22 од 17.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а по правноснажности пресуде, уз упозорења да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, као и да ће суд уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, као и на новчану казну у износу од 20.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде и упозорен да ће се иста уколико је не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати оштећеном ББ износ од 20.400,00 динара, а суду на име паушала износ од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 32/25 од 29.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА, поднета преко браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Јанчић, због повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев као основан и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или преиначи побијане пресуде или утврди повреду закона.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац као разлог подношења захтева не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ наводи да је тужилаштво против окривљеног требало да води јединствен кривични поступак због продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, а не да покреће и води два одвојена кривична поступка. Наиме, бранилац истиче у захтеву да поред овог кривичног поступка, за исти догађај окривљеном суди други суд против другог оштећеног, а ради се о истоврсном догађају са двоје различитих оштећених лица. Даље, бранилац цитира дефиницију продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ, као и делове изреке и изводи сопствени закључак да како се ради о кривичном делу превара, која је кривично дело против имовине, требало је окривљеном судити у јединственом поступку и донети једну казну – условну осуду. Поред тога, бранилац истиче и сумњу у потпис судије - председника другостепеног већа на одлуци, те истиче да је окривљени невин и да није требало да буде осуђен. Из свега наведеног одбрана изводи закључак да суд није правилно утврдио све околности случаја и чињенично стање, на који начин даје сопствено тумачење утврђеног чињеничног стања и изведених доказа, супротно оцени, чињеничним утврђенима и закључцима нижестепених судова и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреда закона на које указује одбрана из члана 440. ЗКП, као и члана 61. ЗКП, не представљају законске разлоге у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то је исти оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић,с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић